

τῆς ἀνδρείας σου τὸ μένος
πρὸς κερὸν ἀνακατέτο.

Καὶ Φραγκιὰ κι' Ἀνατολὴ
βλέπε πρὸς, προσφιλή,
κι' ἐπὶ τοῦ παρόντος ξύσου.

Μὴν ἀκοῆς τοὺς θερμασίμους
κι' ἐπὶ χρόνια γιὰ πολέμους
φύλαξε τὴν δρεξί σου.

Ἀπρίλης εἶναι γύρω μας, καὶ τρέχω ρόδα νάβρω
νὰ σταφανώσω μπέγγες κι' ἀνθρωποκτόνους γαύρους,
ὁ Φοῖβος μεγαλοπρεπῆς φωτοβολεῖ σ' τὸν Ταῦρο
καὶ τὴν ἄπο τὰ κέρατα τσακνώνουνε τοὺς ταύρους.

Φαινόμενα, βρᾶ Περικλή, καὶ γαγο νότα σπάνια
σ' ἄλλη τὴν οἰκουμένη,
κι' οὐτ' ἓνα κράτος μὲναι,
ποῦ νὰ μὴ σκάση κανονιαῖς γιὰ χρέη καὶ γιὰ δάνεια.

Μάης, ἀνοίξεως καιρὸς, μονάχα παπαρούναις
'στους κάμπους μας ἀνθοβολῶν,
ἀλλὰ τὰ γῆδενία δὲν λαλοῦν,
καὶ κρῶζουν ἐπὶ πᾶνι μας κοράκια καὶ κουρούνια.

Αἰμάτων βλέπω λείψανα σὲ πόλεις πανταρῆμους,
μὰ σκέπτεται κι' ἡ Βουλγαριὰ νὰ ξανακάνη πῆδημα,
κι' ὁ καταφλέγων ἥλιος σημόνει 'στους Διδύμους,
καὶ τρεῖς φορεῖς μακάριος ὅποιος γεννήσῃ διδύμα.

Ἰούνιος, καλοκαιριὰ καὶ ἴεση δυνατὴ,
κι' ὁ Φοῖβος εἰς εἰκείνον
σημόνει τὸν Καρκίνον,
κι' ὁ πόλεμος σὺν σήμερα θὰ καρκινωθατῆ.

Κι' οἱ μὲν κι' οἱ δέ, βρᾶ Περικλή, θαρρεῖς πῶς παῖζουν
καὶ πάντες καρκινωθατοῦν, [σκάκι,
κι' ἀκόμη σ' τὴν Σταμποῦλ κρατοῦν
τὸν ὀλοπο Φραγκάκι.

Ἰούλιος ὁ φλογερός, κι' ὁ Φοῖβος εἰς τὸν Λέοντα
φλέγει καὶ τὸν οὐδέταρον, φλέγει καὶ τὸν παλαιόντα.
Βρυχάται λέων ἀπηνής,
βραδείζει, ζημερόνει,
κι' ὁμως τὰ χρέη του κανεῖ
ἀκόμα δὲν πληρόνει.
Κι' ἔλους τοὺς βλέπω κλειόντας
κι' ἔλοι πηγαίνουν κλειώνας.

Αὐγουστος, Περικλέτο μου, κι' ὁ Φοῖβος σ' τὴν Παρθένου
καὶ φαίνεται πυρφλεκτός κι' ἡ γῆ τοῦ Παρθενῶνος,
μὰ τρεῖς ἀλλοίμονον σ' αὐτοὺς, ποῦ μείνουν μετ' ἐπαίνου
σὺν τὰς παρθένους τὰς μωρὰς ἀπέξω τοῦ Νυμφῶνος.

Μεγάλη κατανάλωσις σ' τὴν νιοματοσαλάτα,
θὰ ἔγουνε τὰ Σαββατιανὰ θὰ βγούνε ταῦγουλάτα,

θὰ βγούνε καὶ τὰ μουλκίτια πεπὸνια μὲ τὴν βούλα,
κι' ἀκόμη θὰ διαβάζουμε τὴν Ἰπρ καὶ τὸν Βιστούλα.

Σεπτέμβριος, μαραινεταιὶ τὸ κάθε περιδῶλι,
φθινόπωρον ἀνιαρόν, φῶσις φυλλορροοῖσα,
μῆνας μετακομίσεων, μετακομίζουν ἔλοι,
καὶ τὸν Χαμίτ ἐκ τῆς Σταμποῦλ τὸν κουβαλοῦν σ' τὴν
Προύσσα.
Ὁ Φοῖβος εἶναι σ' τὸν ζυγόν, ἐν τούτοις, κανονιεῖρη,
τὸν ἀνοικίων τὸν ζυγὸν κανεῖς δὲν ὑποφέρει.

Ὀκτώβρης, Περικλέτο μου, κι' ὁ Φοῖβος σ' τὸν Σκορπιό,
κι' ἔλος ὁ κόσμος φαίνεται σὺν ἓνα χασαπιό.
Σκορπιὸι δαγκνώνουνε σκορπιούς, ἀρχίζουν πρωτοβόρεια,
καὶ παρασύρουν χεῖμαρροι καὶ τὴν δικὴ μας φτώχεια.

Νοέμβριος, κρῶο δυνατό, κι' ὁ Φοῖβος σ' τὸν Τεζότη,
κι' ἔξ ὑψους πῦρ τοξεύεται καθ' ἕλιν, πατριώτη,
Ἄλλοθ θὰ πέρνουν κεφαλαῖς σταθιὰ καὶ πυροβόλα
κι' ἔδωθ θὰ κόθουνε τὰ τραμ ὡς εἶδος καρμινέλα.

Δεκέμβριος, τελευταῖος μὴν, ὁ Φοῖβος σ' τὸν Αἰγόκερω,
πολλὰ σημεῖα δείχνουνε πῶς θάχωμα παληόκαιρο.
Ξενοκτία μέσα σ' τὴ Βουλή, ρητόρων ὄργασμός,
καὶ νέος θὰ συζητηθῆ προὔπολογιαμός.

Ἄσημ: τὸ μαχαίρι μας, ἀσήμη τὸ πηροῦνι,
καὶ τὰ φταχὰ κονάκια
θὰ τρώνε πιτσουνάκια,
καὶ χορτασμένα θὰ βλογοῦν τὸν θαυμαστὸ Πιτσούνη.

Τέτοια βλέπω πῶς θὰ γίνουν, Περικλέτο μου κεφάλια,
πιθάνον νὰ γίνουν κι' ἄλλα.
Ὅμως ἀγρυπνος καὶ σὺ πρόσμενε κι' αἰσιοδόξει
πῶς θὰ ζήσωμε κι' ἔμεις ἐν πολλῇ τιμῇ καὶ δόξῃ.

Ἐλπίζε σὲ νέα κλέη,
κι' ὁ Πρωθυπουργὸς τὸ λέει,
κι' ἐν τῇ μέσῳ τῶσων σάλων
ἄγγελος ρομφαίαν πάλλων
παραστέκει' σ' τὰς βοθηθὰς δαφνοστολισμένου Θρόνου.
καὶ μὰς λέει: καὶ τοῦ χρόνου.

Ὀλίγων στίχων ρέμα στοῦ Μάντακα τὸ μνημα.

Ἐστὴν πρώτη του τὴν ἀνθισσι, σ' τὴν πρώτη του τὴ χάρι,
ἔλο ζωὴ καὶ χεῖμα,
ἔπασε τὸ περικαλλὸ τῆς Κρήτης παλληκάρι
σ' τῆς Κορυτσᾶς τὸ χῶμα,
κι' ἀθάνατο δοξάζεται τοῦ Μάντακα τὸ σπῆτι
μὲ μνημὰτα σ' τὴν Ἡπειρο, μὲ μνημὰτα σ' τὴν Κρήτη.

Καὶ καμπόσιαι ποικιλίαι,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαι.

Εἰς τὸ λαμπρὸν ὄρειον γίνονται πάλι τόσαι
μεγάλαι συναυλίαι μὲ καλλιτέχνας πρώτης,
καὶ δὸς του τρέχει κόσμος πατεῖς με καὶ πατῶ σε,
κι' ἀγάλλεται καθένας τῆς τέχνης θιασώτης.